

ΤΙ ΘΑ ΦΑΜΕ !

Ἐπὶ τέλους, τί θὰ γίνῃ περὶ τοῦ κρέατος; Προχθεὶς ἐν τῷ κρεοπωλείῳ παριστάμενοι πρὸ κολοσσαίων τεμαχίων βοείου κρέατος καὶ μιᾶς πτέρυγος πλήρους ἐσφαγμένων ἀμνῶν, ἐρωτῶμεν ἐν ἀληθινῇ ἀπελπισίᾳ τὸν κρεοπώλην :

— Τί νὰ πάρωμεν; Εὐλογιὰ ἢ Τύφον;

Πολλὰ ποινὰ περιγράφονται εἰς τὰς θρησκευτικὰς μυθολογίας, ἐδῶ ὁ λίθος τοῦ Ταντάλου, ἐκεῖ οἱ λέβητες τῆς Κολάσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ ποινὴ εἰς ἣν κατεδικάσθημεν ὅλοι οἱ ἀθηναῖκοι στόμαχοι δὲν εἶναι μικρότερα τῶν ἐν τῷ Ἄδῃ τῷ ἑλληνικῷ καὶ τῇ Κολάσει τῇ χριστιανικῇ.

Νὰ ἔχῃς χρήματα διὰ τὴν ἀγοράσῃς καὶ νὰ μὴ δύνασαι νὰ ἀγοράσῃς.

Νὰ ἔχῃς ἐνώπιόν σου κρέατα καὶ νὰ φοβῆσαι νὰ τὰ πλησιάσῃς.

Νὰ εἶσαι δηλαδὴ πτωχὸς μὲ τὰ χρήματά σου καὶ νὰ λιμώτῃς μὲ τὰ κρέατά σου!

Τί Οὐγολίνος καὶ Ξουγολίνος! Ὁ Δάντης θὰ μᾶς ἐθαξέ βεβιάως εἰς τὴν Κόλασιν του, ἂν ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ εὐρίσκετο μεταφραστής του ὁ Ἄντωνιάδης!

Νομίζει κάποιος ὅτι ἀπὸ τίνος τὰς Ἀθήνας κατοικοῦσιν, ὄχι ἄνθρωποι, ὄχι θηρία, ὄχι ὄνοι, ἀλλὰ μαλάκια. Ἐρχεται ὁ κοιλιακὸς, πίπτουν κάμποσαι κοιλίας, ἀπειλοῦνται ὅλοι αἱ ἄλλαι, ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ τύφος εἶναι ἔργον τῶν χειρῶν μας καὶ ὅμως αἱ χεῖρες αὐταὶ δὲν κινουῦνται διὰ νὰ παραμερίσωσιν ὀλίγον τὸν τύφον, τούναντίον τοὺς θελήσαντας νὰ τὸν ἀπομακρύνωσιν ἀφ' ἡμῶν τοὺς εἴπαμεν νὰ μὴ μᾶς ταράττουν τοὺς κύκλους καὶ τὰ τρίγωνά μας, ὡς νὰ ἦτο ὁ μὲν τύφος ἥλιος καὶ ἡμεῖς Διογένης. Μετ' ὀλίγους μῆνας θὰ ἔλθῃ ὁ τύφος ἐν πομπῇ καὶ πανηγύρει, ἴσως θὰ γίνῃ καὶ λιτανεία, ὅπως γίνετα διὰ τὸν Ἅγιον Διονύσιον ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λομβάρδου καὶ τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα ἐν τῇ κατωχώρᾳ τοῦ Τσουτσουνάτου· θὰ προπορεύωται ὁ Δήμαρχος, ὁ Φιλήμων, καὶ ὁ Λεβίδης, καίοντες ἀντὶ θυμιάματος ἀποχωρήματα ἐντὸς οὐροδοχείων, θὰ συνοδεύωσιν ἴσως οἱ ὑπὸ μάλιος θνήσκοντες ἵπποι τοῦ κ. Βαλτινοῦ, θὰ παρακολουθῇ ὁ πατὴρ τῆς πόλεως Παπαμιχαλόπουλος δακρῶν οὐρα ἐκ συγκινήσεως, ὁ ἀστυνόμος καὶ ὁ Νομάρχης κρατοῦντες εἰς χεῖρας πατερὰ, σύμβολα ἀποπάτων, καὶ ἐπὶ τέλους τὰ μέλη τοῦ Ἰατροσυνεδρίου ξέοντα τὴν κεφαλὴν τῶν καὶ σελιθοῦντα ἂν εἶναι ὁ ἴος υἱὸς τοῦ τύφου, ἂν ἐκπορεύεται ὁ τύφος ἐκ τοῦ ἰοῦ ἢ ὁ ἴος ἐκ τοῦ τύφου. Ὅπισθεν δὲ ὅλης αὐτῆς τῆς πομπῆς, ὁ Κοιλιακὸς μὲ ἀναιδεστάτην φυσιογνωμίαν, τύπτων πορνικῶς τὴν κοιλίαν του, θὰ λέγῃ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους: Δεῦτε οἱ ὑπ' ἐμοῦ τετυφωμένοι καὶ θὰ πίπτωσι διὰ νὰ τὸν προσκυνώσι τόσοι καὶ τόσοι, θὰ πίπτωσι διὰ νὰ μὴ σηκώονταί ποτε. Νὰ εἰσθε δὲ βέβαιοι ὅτι καὶ ὁ κ. Σούτσος θὰ σωθῇ καὶ πάλιν ἐκ τῆς ἐπιδημίας, διὰ νὰ μὴ στερηθῶμεν τὴν ξυνήν εὐφροσύνην του καὶ ὁ κ. Δούκας, διὰ νὰ μὴ χάσωμεν τὴν ἐρυθρὰν ἐπιδερμίδα του καὶ ὁ Παπαμιχαλόπουλος, χάριν τῶν Μολάων καὶ ὁ Λεβίδης, διὰ τὸ μέλλον τὸ ὅποιον τὸν περιμένει καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι σφαγεῖς τῆς δημοσίου ὑγείας.

Περὶ δὲ τῆς ἐπιζωοτικῆς τί θὰ γίνῃ; Τὰ σφαζόμενα κρέατα εἶναι ὑγιῆ ἢ δὲν εἶναι; Ἐχομεν δίκαιον οἱ καταναλωταὶ διστάζοντες νὰ τ' ἀγοράσωμεν ἀλλ' ἔχουν

δίκαιον καὶ οἱ κρεοπῶλαι οἵτινες ἀπειλοῦνται νὰ βλέπωσι τὰ κρέατά των ἀκατανάλωτα. Ἐὰν ἦνε ὑγιῆ τὰ ὑπὸ τοῦ κτηνιάτρου ἐπιθεωρούμενα, τότε πρέπει νὰ κηρυχθῇ τοῦτο μεγαλοφώνως ὑπὸ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου. Ἐὰν δὲν εἶναι, νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ πώλησις. Γνωρίζομεν κρεοπώλας οἵτινες κατεμήνυσαν τὰ ὑπὸ συναδέλφων τῶν πωλούμενα ζῶα. Πρέπει λοιπὸν καὶ αὐτοὶ, οἱ πωλοῦντες ὑγιῆ, νὰ ὑποφέρωσι μὲ ἐκείνους τοὺς πωλοῦντας νοσηρά;

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῴ.

Λονδίνον.

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ. (*)

Εἶναι ἤδη 3η Μ. Μ., καὶ αἱ πολυθρόνοι ὁδοὶ τοῦ Ἄστεως παρίστανται πρὸ ἐμοῦ δίκην μακρῶν καὶ στενῶν ἐρήμων, ἀντὶ ἄμμου καλυπτομένων μὲ ἀσφαλτον. Τὸ βῆμά μου, ὅπερ συνήθως ἐκεῖ μοι ἀπασχολεῖ ἐν ὀλόκληρον τέταρτον ὥρας ἕνεκα τῆς συμπυκνώσεως, ἤδη χωρεῖ ἀνέτως, ὡς πρόσφατος ἐπαναστάτης, παράγει δὲ πρωτότυπον, ἀλλόκοτον κρότον ἐπὶ τοῦ ἀσφαλτώδους ἐδάφους, εἰς τὰς μικρὰς ἐπιτάσεις τοῦ ὁποίου ἀντηχεῖ ἐν παραδόξῳ μονοτονίᾳ. Ποία αἰφνιδία μεταβολή, ὁμοιάζουσα μὲ ἀμπωτιν, μετὰ τὴν πρὸ μιᾶς μόλις ὥρας παλίβροσαν τοῦ ἐμπορικοῦ πλήθους, ἐν τῷ ὁποίῳ παρὰ μικρὸν ἐπνιγόμεν ἐκ συμπτώσεως! Ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν ὅτι εὐρισκόμην εἰς τινὰ τῶν νεκροπόλεων ἐκείνων, ἃς παρενθέτει ὁ Οὐγκὼ ἐν ταῖς περιγραφαῖς τῶν ὀνείρων τῶν ἀθλίων ἡρώων του. Τοιοῦτον τὸ θέαμα τοῦ Ἄστεως κατὰ τὸ δεῖλι τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων. Τὸ βῆμά μου ἐξακολουθεῖ δεσπόζον τῆς γενικῆς σιγῆς, ὅτε αἰφνης μὲ φέρεται ἐνώπιον ἐνὸς κουρείου. Ἐντὸς ὁ κουρέυς. Φαντάσθητε κουρέα Ἀγγλον, φαντάσθητε τὸν ἥρωα τῆς Σεβύλλης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀμίχλης τῆς Ἀλβιόνος. Δὲν ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ τὸν πειρασμὸν, καὶ ἔστην ἀφρημένος, σπουδάζων τὰ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ἀσύλου πάσης παραμονῆς ἐορτῆς. Ὁ κουρέυς δὲν φλυαρεῖ, πρὸς τρομερὰν μου ἐκπληξιν. Κατέχει καὶ διαχειρίζεται τὸ ξυράφιον οὐχὶ μετὰ τῆς ταχυδακτυλογραφικῆς ζωηρότητος τοῦ Σπαγοπούλου, ἀλλὰ μετὰ βραδύτητος, νωχελείας, περισκέψεως, ἥτις μόνον εἰς τὸν Φειδίαν ὠθούντα τὴν σμίλην, ἢ εἰς τὸν Ῥαφαήλ, ἰθύνοντα τὴν γραφείδα, ἠδύνατο νὰ συγχωρηθῇ. Ὑπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ τροχίαν τοῦ καλλωπιστικοῦ ἐργαλείου, ἀγωνιᾷ, ἢ μάλλον σφαδάζει ἐν τέκνον τῆς Ἀλβιόνος. Βλέπει τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας παρερχόμενα, στρέφει κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ ὠρολόγιον, καὶ φρίττει ὑπὸ τὴν ἀπαισίαν ἰδέαν τοῦ ὅτι δυνατόν νὰ βραδύνῃ κατὰ ἓν λεπτὸν εἰς τὴν συνέντευξίν του. Κινεῖται ἀποτόμως ἐντεῦθεν κακεῖθεν, ἐν ᾧ ὁ καλλιτέχνης τῶν φυσιογνωμιῶν, αἰωρεῖ τὰς κινήσεις τοῦ ἐργαλείου του, ἀφίνει νὰ παρελθῇ ὁ σπασμὸς τοῦ παλάτου, χωρὶς καὶ τὸ ἐλάχιστον νέφος ἀνυπομονησίας νὰ σκιάσῃ τὴν λείαν μορφήν του, καὶ μετὰ παρατεταμένον φιλοσοφικὸν βλέμμα ἐπισκοποῦν τὰ τρωτὰ μέρη τοῦ πεδίου τῆς μάχης του, ἐξακολουθεῖ τὰς κατὰ τῶν τριχιδίων ἐπιθέσεις του. Ὁ καθήμενος ἀδημονεῖ, ἀγωνιᾷ, ἀλλὰ δὲν ἀφίνει οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην βλασφημίαν, οὐδὲ τὴν μικρότεραν ἐξάτμισιν τῆς ἐσωτερικῆς λάθας του. Μόνον ῥίπτει ὕστατον βλέμ-

(*) Συνέχεια τοῦ ἀριθ. 210.